

Arrest

nr. 279 905 van 9 november 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 2 juni 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 22 augustus 2017 aangetroffen op het grondgebied. Er werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Bij arrest nr. 215 666 van 24 januari 2019 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het annulatieberoep tegen deze beslissing.

1.2. Op 4 maart 2018 werd een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten genomen, met vasthouding met het oog op verwijdering. (bijlage 13*septies*). Bij arrest nr. 201 418 van 20 maart 2018 werd bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van deze beslissing bevolen.

1.3. Op 2 juli 2020 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie, als feitelijke partner van J.S., van Nederlandse nationaliteit. Bij arrest nr. 254 474 van 12 mei 2021 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het annulatieberoep tegen deze beslissing

1.4. Op 6 december 2021 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse partner.

1.5. Op 2 juni 2022 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.12.2021 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 31.08.2018 gezinshereniging aan met haar aangehaalde feitelijke partner, zijnde J.S. (RR: [...]) van Nederlandse nationaliteit, op basis van artikel 47/1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie

Betrokkene bewees onvoldoende een duurzame relatie te hebben met de referentie persoon. Betrokkenen huwden op 06.03.2019 te Rotterdam in Nederland.

Gelet op de weigering van de erkenning van dit huwelijk dd. 14.10.2021 van het Hof van Beroep te Gent met betrekking tot dit voorgenomen huwelijk:

"Wij kunnen U melden dat volgende elementen in het dossier aanwezig zijn die wijzen op het voornemen van een schijnhuwelijk, namelijk:

- A. kent de voornaam van de vader van Johnson niet en geeft een andere voornaam voor haar moeder op;*
- Johnson geeft andere informatie over de broers en zussen van A. dan die laatste zelf geeft;*
- het gegeven dat beide partijen verkeerde informatie geven over hun vroegere en huidige werksituatie: zo stelt A. dat J. werkt als poetsvrouw terwijl zij in werkelijkheid werkt in een wasserij in Wetteren en werkte A. volgens J. in Nigeria als chauffeur terwijl hij zelf verklaart daar als handelaar werkzaam te zijn (geweest);*
- de verklaring van A. dat hij niet weet welke taal J. spreekt;*
- het gegeven dat voormelde verklaringen (zelfs nog) worden afgelegd op een ogenblik dat A. en J. met elkaar reeds vier jaar (en meer bepaald sinds 2013) een relatie zouden hebben doch de duurtijd van deze relatie niet staven/stofferen;*
- de vaststelling dat A. en J. elkaar hebben leren kennen via een tussenpersoon;*
- de afwezigheid van kennis van het Nederlands zowel van J. die reeds meer dan 20 jaar in Nederland verblijft als van A. die reeds meer dan acht jaar in België en Nederland vertoeft;*
- de verschillende uitleg van A. dat J. in november 2016 naar België kwam terwijl dit volgens haar eigen verklaring in augustus of september 2016 was;*

- de vaststelling dat A. en J. in Nederland geen enkele aanvraag tot samenwoning hebben gedaan en dan, van zodra ze in België zijn, onmiddellijk een aanvraag tot registratie van wettelijke samenwoning deden om dan aansluitend tijdens de beroepsprocedure tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar tot registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning naar Nederland trekken om daar te huwen.

Het hof is van oordeel dat het geheel van de voorliggende elementen, samen in hun contact genomen, blijken geven van het gebrek bij minstens een van de aanstaande echtgenoten van de intentie om duurzaam met de andere samen te leven.

Het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel aan de zijde van A. staat centraal.

Vergeefs wijzen A. en J. op het vonnis van 20 september 2018 dat hun ingediende verhaal tegen de beslissing tot weigering van de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning ontvankelijk en gegrond heeft verklaard. Voormeld vonnis werd (immers) door het arrest van de elfde bis kamer van dit hof van 10 december 2020 teniet gedaan. Vergeefs wijzen ze zodoende op het gezag van gewijsde van dit vonnis.

In die optiek slaagt de vordering tot erkenning van het huwelijk van A. en J. in Rotterdam te Nederland van 06 maart 2019 niet "

Bij een feitelijk partnerschap in de zin van de vreemdelingenwet dient er, net zoals bij een huwelijk, sprake te zijn van een relatie met een duurzaam karakter. Dat is, gelet op het voorgaande, manifest niet het geval. Betrokkenen hebben niet de intentie om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen, en misbruiken de procedure van feitelijk partnerschap louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,1° van de wet van 15.12.1980.

De in het kader van de voorgelegde elementen (documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, ongedateerde foto's, verklaringen door derden, audiovideo's) doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7,1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie werd niet afdoende aangetoond. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"3.1 Eerste middel: schending van artikel 8 EVRM en van het hoger belang van het kind

1.

De aanvraag tot verblijf werd geweigerd om reden dat verzoeker op onvoldoende wijze zou aantonen een duurzame relatie te hebben met Mevrouw J.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt naar het arrest van het Hof van beroep Gent dd. 14.10.2021.

Er wordt concreet verwezen naar tegenstrijdigheden in de verklaringen die partijen hebben afgelegd bij hun verhoor op 22 augustus 2017 (onder meer over familie en beroepswerkzaamheden).

Eerder had nochtans de familierechtbank van Dendermonde op 20.09.2018 reeds geoordeeld dat deze tegenstrijdigheden eerder gering waren en niet van die aard dat hieruit zou kunnen worden afgeleid dat eisers niet de intentie zouden hebben om duurzaam samen te wonen.

Het is verzoeker een raadsel waarom de overheid niet de moeite heeft genomen om gelet op het tijdsverloop partijen opnieuw te verhoren.

Partijen werden verhoord op 22 augustus 2017, pas op 14.10.2021 velt het Hof van beroep te Gent een arrest dat de erkenning van het buitenlandse huwelijke weigert.

DVZ baseert zich enkel op dit arrest om de verblijfsaanvraag van verzoeker dd. 06.12.2021 te weigeren.

Het initiatief om partijen bijkomend te verhoren lag bij het parket-generaal bij het Hof van beroep te Gent doch ook DVZ had dit kunnen en in casu moeten organiseren.

2.

Aangezien door de bestreden beslissing art. 8 E.V.R.M. wordt geschonden.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN en de inhoud hiervan onder dit derde middel als hernomen dient te worden beschouwd.

Artikel 8 EVRM bepaalt:

“Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.

Dat verzoeker volhardt dat hij een duurzame relatie heeft met mevrouw J. in de zin van artikel 8 EVRM.

Concreet:

- Er werd voorheen aangehaald dat mevrouw J. in 2004 het niet nauw nam met de Europese en nationale regels aangaande het verblijfsrecht. Daarover werd definitief geoordeeld op 20.09.2018 dat dit voorval in 2004 niet relevant is nu zij over de Nederlandse nationaliteit beschikt sedert eind 2015 en zij zich vrij in België kan vestigen. Men kan dit dus nu niet plots opnieuw opwerpen als reden om een verblijf van meer dan drie maanden te weigeren.*

- Aangaande de visitatie stelt men dat er in de woning één slaapkamer was. In die slaapkamer stond een tweepersoonsbed en lag een matras op de grond. Dat uit het verslag van het huisbezoek afgelegd door de politie op 8 augustus 2017 blijkt dat partijen, alsook de zoon van mevrouw J. uit een andere relatie samenwoonden op het adres te 9300 Aalst, [...]. Men kan dit dus nu niet plots opnieuw opwerpen als reden om een verblijf van meer dan drie maanden te weigeren.*

- Uit de verhoren zouden tegenstrijdigheden blijken. Bij vonnis dd. 20.09.2018 werd geoordeeld dat de tegenstrijdigheden in de verklaringen die partijen hebben afgelegd bij hun verhoor op 22 augustus 2017 (onder meer over familie en beroepswerkzaamheden) eerder gering zijn en niet van die aard dat hieruit zou kunnen worden afgeleid dat partijen niet de intentie zouden hebben om duurzaam samen te wonen. Het is opvallend dat de overheid dit nu al hoofdreden opwerpt om een verblijf van meer dan drie maanden te weigeren.*

- De wettelijke samenwoning werd geweigerd omdat ze zagezegd enkel gericht was op het regulariseren van het verblijf van meneer A. en niet de bedoeling had om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen.*

Opnieuw werd er bij vonnis dd. 20.09.2018 geoordeeld dat er niet kan worden afgeleid dat partijen niet de intentie zouden hebben om duurzaam samen te wonen. De voorgelegde stukken, verklaringen en foto's overtuigen daar ook van.

Bovendien blijkt de duurzaamheid van de relatie tussen verzoeker en mevrouw J. des te meer uit de feitelijke gegevens weergegeven in het vonnis van 20.09.2018:

- "Eisers kennen elkaar sedert januari 2013, zij hebben elkaar weliswaar leren kennen aan de telefoon, via de vriend of het lief van een vriendin van tweede eiseres, die tweede eiseres ook aan de telefoon heeft leren kennen, eisers stellen echter dat deze persoon niet door hen werd betaald.
- Nog in diezelfde maand januari 2013 beginnen eisers een relatie waarna eerste eiser veelal feitelijk verblijft op het adres van tweede verweerster in Nederland; sedert augustus of september 2016 wonen zij in België.
- Uit het verslag van het huisbezoek afgelegd door de politie op 8 augustus 2017 blijkt dat partijen, alsook de zoon van tweede eiseres, samenwonen op het adres te 9300 Aalst, [...].
- Uit de door eisers voorgelegde verklaring van de school van I.J., zoon van tweede eiseres blijkt dat eerste eiser regelmatig instaat voor het brengen naar en afhalen van school van I.J.;
- De overweging dat tweede verweerster het niet nauw neemt met de Europese en nationale regels m.b.t het verblijfsrecht heeft betrekking op een voorval in 2004 en is in casu niet relevant nu zij over de Nederlandse nationaliteit beschikt sedert eind 2015 en zij zich vrij in België kan vestigen;
- Uit voorliggend dossier blijkt niet dat eiser reeds eerdere pogingen heeft genomen om verblijfsrecht in België te bekomen.
- Dat tegenstrijdigheden in de verklaringen die eisers hebben afgelegd bij hun verhoor op 22 augustus 2017 (onder meer over familie en beroepswerkzaamheden) zijn eerder gering en niet van die aard dat hieruit zou kunnen worden afgeleid dat eisers niet de intentie zouden hebben om duurzaam samen te wonen;
- Tenslotte overtuigen ook de voorgelegde stukken, verklaringen en foto's van eisers niet om anders te beslissen;
- Uit het dossier van het Openbaar Ministerie, en meer bepaald bijlage 4 aan het proces verbaal van 21 augustus 2017, blijkt dat de bevoegde politiediensten niet alleen op 8 augustus 2017 maar ook eind augustus-begin september 2017 zijn langsgeslagen op het adres van eisers en dat eisers effectief samenwonen, hetgeen wordt bevestigd door de bureaus die eisers als koppel kennen;
- Gelet op hetgeen voorafgaat is de rechtbank van oordeel dat er geen gewichtige en eenduidige elementen aanwezig zijn die laten vermoeden dat eisers, of minstens één van hen, met de verklaring van wettelijke samenwoning enkel het verblijfsrechtelijk voordeel trachten te bekomen dat verbonden is aan de staat van wettelijke samenwonende. Het hoger beroep van eisers tegen de weigeringsbeslissing van 6 november 2017 van verweerder is bijgevolg gegrond."

Daarnaast is verzoeker ondertussen al 8 jaar samen met mevrouw J. Zelfs na alle tegenslagen (procedures bij /tegen de Stad Aalst, nu de bestreden beslissing van DVZ), blijven zij bij elkaar.

De bestreden beslissing stelt dat het duidelijk is dat verzoeker en mevrouw J. met hun Nederlands huwelijk enkel beoogden om de Belgische wetgeving te omzeilen. Dit is geenszins correct.

Mevrouw J. heeft de Nederlandse nationaliteit. Zij heeft banden met Nederland en familie en vrienden in Nederland. Het huwelijk werd in Nederland gesloten op basis van praktische motieven. Het is eenvoudiger en goedkoper om een huwelijksfeest te organiseren in de buurt waar de gasten woonachtig zijn, in plaats van hun verplaatsing naar België te moeten bekostigen.

Bovendien was er op het moment dat partijen huwden in Nederland een positief vonnis van de familierechtbank van Dendermonde aangaande de registratie van hun wettelijke samenwoning.

Het zal pas achteraf blijken dat verzoeker door dit huwelijk procedureel in de problemen komt.

4.

De bestreden beslissing stelt daarnaast nog dat " het beiden vrij staat om zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest."

Deze stelling gaat voorbij aan het hoger belang van het kind met name van I.J., heden 12 jaar.

In het kader van de belangenafweging die artikel 8 van het EVRM vereist, moet het hoger belang van het kind in overweging worden genomen. Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een zeer belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 EVRM.

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten :

1) het behoud van eenheid van gezin; 2) het welzijn van het kind.

De impact van een bestreden beslissing op het betrokken kind is een belangrijke overweging. Bijzondere aandacht wordt besteed aan omstandigheden van het

betrokken kind zoals leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van de ouders.

Het is niet redelijk te vragen van mevrouw J. dat zij samen met haar zoon die hier naar school gaat, hier zijn vrienden heeft, perfect Nederlands spreekt, België zou verlaten om zich te begeven naar een ander land waar hij niets of niemand heeft.

Dat is niet in het belang van het welzijn van het kind. Zeker omdat dit belang op geen enkele wijze kan opwegen tegen het belang van de Belgische Staat om een verblijfsrecht te weigeren aan verzoeker.

Ook wanneer enkel verzoeker het land dient te verlaten en mevrouw J. met haar zoon in België verblijft komt dit geenszins ten goede aan het behoud van eenheid van het gezin. Verzoeker is er nu steevast voor I., maar zal dus in de toekomst bij behoud van de bestreden beslissing deze vaderrol die hij heeft opgenomen ontzegd worden.

Verzoeker is nochtans een belangrijk figuur in het leven van I. Verzoeker is al 9,5 jaar samen met mevrouw J. I. is 12 jaar oud. Hij kent dus al het grootste deel van zijn leven verzoeker. Hij ziet hem als zijn vader.

Het is ook verzoeker die I. naar school brengt en mee voor hem zorgt. Dat er in het appartement van verzoeker één tweepersoonsbed was én een matras op de grond toont dan ook net aan dat het gezin een duurzame levensgemeenschap sticht. Zij leven samen als een gezin in één slaapkamer.

Dat ook uit het dossier blijkt dat verzoeker I. regelmatig naar school brengt en ook gaat afhalen. Hij neemt daadwerkelijk de vaderrol op zich. Zij zijn altijd samen.

De bestreden beslissing schendt aldus ook het hoger belang van het kind."

3.1.1. Verzoeker diende een aanvraag in op grond van artikel 47/1, 1°, van de vreemdelingenwet, in functie van zijn Nederlandse partner. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker en zijn partner op 6 maart 2019 in het huwelijk traden in Rotterdam. De ambtenaar van burgerlijke stand te Aalst weigerde dit huwelijk te registeren, nadat uit onderzoek van het parket was gebleken dat het om een schijnhuwelijk zou gaan. Deze weigering werd bevestigd door het Hof van Beroep te Gent bij zijn arrest van 14 oktober 2021. Op basis van het voormelde arrest stelt verweerder vast dat er geen sprake is van een duurzame relatie. Verweerder motiveert dat verzoeker en zijn partner niet de intentie hebben om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen en dat zij de procedure van feitelijk partnerschap misbruiken om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de overige stukken (documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, ongedateerde foto's, verklaringen door derden, audiovideo's) geen afbreuk doen aan deze vaststellingen.

In het eerste middel voert verzoeker aan dat verweerder in de bestreden beslissing ten onrechte voorbij gaat aan het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Dendermonde van 20 september 2018. Verzoeker betoogt dat in dit vonnis geoordeeld werd dat de tegenstrijdigheden in het verhoor van verzoeker en zijn partner, eerder gering waren en hieruit niet afgeleid kan worden dat verzoeker niet de intentie zou hebben om duurzaam samen te wonen. Verweerders beoordeling gaat volgens verzoeker in tegen het gezag van gewijsde van het voormelde vonnis.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat de Raad in zijn arrest nr. 254 474 van 12 mei 2021 hieromtrent als volgt oordeelde:

"Waar de verzoekende partij wijst op het gezag van gewijsde van het vonnis van de familierechtbank van Dendermonde van 20 september 2018 en in dit verband betoogt dat het onderdeel waarin de familierechter stelt dat haar relatie met mevrouw J.S. niet gericht is op het louter bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel en er sprake is van een duurzame relatie bijgevolg gezag van gewijsde heeft verworven, dat het niet opgaat om zich in de bestreden beslissing te beroepen op passages uit een eerder advies van de procureur des Konings of op het interview bij de cel schijnrelaties, dat de familierechtbank in kwestie daar reeds een oordeel over geveld heeft en geoordeeld heeft dat die bevindingen geen stand houden, stelt de Raad vast dat uit de stukken die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt, blijkt dat het vonnis van de familierechtbank van Dendermonde van 20 september 2018 waarbij de vordering van de verzoekende partij en de referentiepersoon tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 6 november 2017 tot weigering van registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning ontvankelijk en gegrond werd verklaard en de ambtenaar van de burgerlijke stand de verplichting wordt opgelegd onverwijld in het bevolkingsregister melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning van de verzoekende partij en de referentiepersoon, teniet werd gedaan door het

arrest van het Hof van beroep te Gent van 10 december 2020 waarin het hoger beroep van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Aalst gegrond werd verklaard en geoordeeld wordt dat het inhoudelijke geding ten gronde zonder voorwerp is geworden. De verzoekende partij kan in die zin niet dienstig voorhouden dat het vonnis van de familierechtbank van Dendermonde van 20 september 2018 gezag van gewijsde heeft en maakt evenmin aannemelijk dat de duurzaamheid van de relatie 'vaststaat' naar aanleiding van het vonnis van de familierechtbank van Dendermonde van 20 september 2018, daar op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing een hoger beroep ingesteld door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Aalst hangende was tegen voormeld vonnis en daar, naderhand, het hoger beroep naar aanleiding van dit vonnis, het weze herhaald, op 10 december 2020 door het Hof van beroep te Gent gegrond werd verklaard, het vonnis teniet werd gedaan en, zoals de verzoekende partij zelf stelt, er geen oordeel werd geveld over het inhoudelijke aspect aangaande de duurzaamheid van de relatie daar het inhoudelijke geding ten gronde zonder voorwerp was geworden."

Voormeld arrest is bekleed met gezag van gewijsde. Verzoeker verduidelijkt niet waarom er *in casu* in andersluidende zin geoordeeld dient te worden. Bovendien merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar het arrest van het Hof van Beroep te Gent van 14 oktober 2021, waarin wordt geoordeeld dat er bij minstens een van de partners een gebrek is van de intentie om duurzaam met de andere samen te leven. Het Hof oordeelt dat verzoeker een verblijfsrechtelijk voordeel wenst te bekomen door middel van het huwelijk. De vordering tot erkenning van het huwelijk van verzoeker en zijn partner slaagt niet.

Waar verzoeker met zijn kritiek de Raad uitnodigt om zich uit te spreken over de beslissing tot weigering van het registreren van de buitenlandse huwelijksakte, komt deze bevoegdheid echter uitsluitend toe aan de familierechtbank. De Raad heeft in dit verband geen rechtsmacht. In de mate dat verzoeker een grief aanvoert tegen de voormelde arresten van het hof van beroep, heeft de Raad ook in dit opzicht geen rechtsmacht.

De Raad vermag bijgevolg enkel vast te stellen dat het niet kennelijk onredelijk is om op basis van het arrest van het hof van beroep van 14 oktober 2021 te oordelen dat verzoeker en zijn partner niet de intentie hebben om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen.

3.1.2. Waar verzoeker vervolgens de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat het motief dat er *in casu* geen sprake is van een deugdelijk bewezen duurzame relatie tussen verzoeker en de referentiepersoon, impliceert dat er geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven.

Verzoeker voert tevens aan dat hij ook met de minderjarige zoon van zijn partner een duurzame relatie heeft opgebouwd. Verweerder heeft volgens verzoeker nagelaten om het hoger belang van het kind in rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Indien minderjarige kinderen van de vreemdeling betrokken zijn dient het hoger belang van deze kinderen in overweging moet worden genomen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 67). Het belang van het kind heeft een primordiaal maar daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM, in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B. 6.2.).

De Raad dient evenwel op te merken dat verzoeker geen enkel stuk neerlegt met betrekking tot zijn band met de minderjarige zoon van zijn partner. Ook ter gelegenheid van het onderhavige beroep legt verzoeker geen dergelijke stukken neer.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat niet blijkt dat verzoeker en zijn partner zich niet elders kunnen vestigen of hun contacten niet zo kunnen inrichten dat de referentiepersoon in België verblijft en verzoeker een andere verblijfplaats kiest. Verzoeker voert aan dat het niet redelijk is te vragen van zijn partner om samen met haar zoon, die hier naar school gaat, vrienden heeft en Nederlands spreekt, België te verlaten om zich te begeven naar een land waar zij niets of niemand heeft, dat dit niet in het belang van het welzijn van het kind is. Verzoeker voert echter geen begin van bewijs aan ter ondersteuning van zijn betoog, waardoor hij zich beperkt tot een loutere stelling. Er blijkt duidelijk dat verzoeker het niet eens is met verweerders beoordeling.

Hiermee maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn. Een schending van het hoger belang van het kind blijkt niet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.3. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker tevens dat hij voor het nemen van de bestreden beslissing gehoord had moeten worden. Hij betoogt dat het laatste verhoor dateert van 22 augustus 2017, waarna het hof van beroep pas op 14 oktober 2021 zijn arrest velt. De Raad dient evenwel vast te stellen dat verzoeker de mogelijkheid had om in zijn aanvraag alle volgens hem nuttige elementen en stukken ter staving voor te leggen aan het bestuur, zodat hij zijn standpunt ter zake kon verduidelijken. Verzoeker toont niet *in concreto* aan waarom hij nogmaals gehoord diende te worden.

Bovendien kan overeenkomstig vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39).

Zoals reeds is gebleken uit het voorgaande, zijn de elementen betreffende verzoekers familielevens niet van die aard dat zij een ander licht kunnen werpen op zijn situatie. Verzoeker laat na andere concrete elementen aan te voeren die erop kunnen wijzen dat hij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden. De schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“3.2. Tweede middel: schending van de formele en materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel

1.

Aangezien er een schending is van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede het artikel 62 van de wet van 15 december 1980. Daarnaast is er schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verzoeker via huidig middel de schending van de materiële motiveringsplicht inroept.

Aangezien de eerste bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing foutief werd gemotiveerd.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd.

2.

Dienst Vreemdelingenzaken weigert een verblijf van meer dan drie maanden door verwijzing te maken naar het feit dat verzoeker op onvoldoende wijze een duurzame relatie zou aantonen met mevrouw J.

Vervolgens wordt er integraal verwezen naar het arrest van het Hof van beroep te Gent dd. 14.10.2021.

Het is verzoeker een raadsel waarom de overheid niet de moeite heeft genomen om gelet op het tijdsverloop partijen opnieuw te verhoren.

Partijen werden verhoord op 22.08.2017, pas op 14.10.2021 velt het Hof van beroep te Gent een arrest dat de erkenning van het buitenlandse huwelijke weigert en een determinerend belang hecht aan voormelde verklaringen van meer dan 4 jaar geleden

DVZ baseert zich enkel op dit arrest om de verblijfsaanvraag van verzoeker dd. 06.12.2021 te weigeren.

Het initiatief om partijen bijkomend te verhoren lag bij het parket-generaal bij het Hof van beroep te Gent doch ook DVZ had dit kunnen en in casu moeten organiseren.

3.

De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RVV nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RVV nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvV X / II).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Zetel om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Gelet op het vermelde onder punt 2 werden het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel geschonden nu partijen niet bijkomend werden verhoord en zij er mochten van uitgaan dat het bestuur dit wel zou organiseren gelet op het lange tijdsverloop.

Verzoeker mocht erop vertrouwen dat hij bijkomende verklaringen zou kunnen afleggen ivm zijn relatie met mevrouw J.

*

Is het tenslotte redelijk te vragen van een moeder die samen met haar zoon al jaren in België woont, wiens zoon al zijn belangrijke contacten heeft in België, zijn centrum van belangen hier heeft, hier school loopt in de Nederlandse taal, om België te verlaten omdat de partner met wie de moeder een duurzame relatie heeft en wie de zoon beschouwd als zijn vader niet de juiste documenten kan voorleggen?

Het antwoord op deze vraag in het midden gelaten, blijkt uit niets in de bestreden beslissing dat deze elementen in overweging genomen werden en de betrokken belangen afgewogen werden. Er wordt met geen woord gerept over de minderjarige zoon van mevrouw J., met wie verzoeker eveneens een duurzame relatie heeft uitgebouwd.

De bestreden beslissing is behept met een schending van het redelijkheidsbeginsel en dient geschorst en vernietigd te worden.

Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden. Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.

Uit de samenlezing van hetgeen voorafgaat, dient men te concluderen dat de overheid overhaast, onnodig en ondoordacht is tewerk gegaan.

4.

Een schending van het motiveringsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel ligt hier voor.”

3.2.1. Waar verzoeker de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, beperkt hij zich tot algemene verklaringen. Waar hij aanvoert dat de bestreden beslissing geen eigen motieven bevat waarom de relatie wordt geweigerd, blijkt uit de uiteenzetting van het vorige middel dat verzoeker duidelijk heeft begrepen dat op basis van het arrest van het Hof van Beroep van 14 oktober 2021 wordt geoordeeld dat er geen sprake is van een duurzame relatie. Verweerder motiveert dat verzoeker en zijn partner niet de intentie hebben om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen en dat zij de procedure van feitelijk partnerschap misbruiken om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. De Raad besluit dan ook dat de beslissing afdoende gemotiveerd is en dat verzoeker niet aantoonde met welke elementen werd nagelaten rekening te houden.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.3. Verzoeker voert een derde middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“3.3. Derde middel: schending artikel 12 EVRM: het recht om te huwen en een gezin te stichten

1.

De bestreden beslissing vormt een schending van artikel 12 EVRM.

Artikel 12 EVRM bepaalt:

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen.”

2.

Verzoeker en mevrouw J. hebben reeds een duurzame relatie sinds 2013. Zij proberen reeds van in 2017 hun relatie een wettelijke basis te geven. Zij worden hierin telkenmale verhinderd doordat men blijft beweren dat de relatie enkel en alleen gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Het vonnis van de familierechtbank van Dendermonde dd. 20.09.2018 vormt daar een belangrijk tegenbewijs van alsook de duur van samenwoning en de rol die verzoeker opneemt voor I..

De bestreden beslissing verhindert opnieuw dat verzoeker, mevrouw J. en diens zoon I. een hecht gezin kunnen blijven. In het geval verzoeker België dient te verlaten, zal er ongetwijfeld een verlies aan hecht contact zijn. Het contact zal nooit dezelfde graad van intensiteit kunnen bereiken dan nu het geval is. In deze wordt het hebben en houden van een hecht gezinsverband dan ook zwaar ondermijnt. De bestreden beslissing schendt artikel 12 EVRM.”

3.3.1. Artikel 12 van het EVRM bepaalt dat mannen en vrouwen van huwbare leeftijd het recht hebben te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen. De bestreden beslissing houdt echter geenszins een verbod in voor verzoeker om in het huwelijk te treden. Uit de bestreden beslissing blijkt in dit verband dat verzoeker en de referentiepersoon op 6 maart 2019 reeds in het huwelijk traden in Rotterdam. Uit artikel 12 van het EVRM kan niet worden afgeleid verzoekers huwelijk tot gevolg zou hebben dat de verblijfsreglementering niet meer van toepassing zou zijn.

Het derde middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT